

Незнайома дівчина

Володимир Біляїв

Розцвіла барвисто незнайома мова —
Вилетів на щогли вихор прапорців,
Білою голубкою затремтіла знову,
Дівчино, хустинка у твоїй руці.

Незнайома панно, неаполітанко!
Я повік не знатиму, як тебе зовуть.
На порожній пристані синього світанку
Ти когось проводиш у далеку путь.

Хлопця нареченого? Брата—мореплавця?
Я того не відаю. І не знаєш ти,
Що з тобою мовчки я в ту мить прощався,
Щоб у серці чистім образ твій нести.

Може, в тихій учті коло стіп Мадонни
Ти складеш пучечок квітів запашних,
І слова любови, що в морях не тоне,
Ти промовиш, дівчино, за котрогось з них.

Слово твоє тепле і дівочі сльози,
І молитва чиста, як світанку мить,
І мене бездомного на хибкій дорозі
Від лихої згуби може захистить...